

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 24 (1990)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 24 (1990)

Βικέντιος Βαν-Γκογκ

Απόστολος Παπαδημητρίου

doi: [10.12681/prch.41362](https://doi.org/10.12681/prch.41362)

Copyright © 2025, Απόστολος Παπαδημητρίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδημητρίου Α. (2025). Βικέντιος Βαν-Γκογκ. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (24), 177-178.
<https://doi.org/10.12681/prch.41362>

Απόστολος
Παπαδημητρίου

**ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ
ΒΑΝ-ΓΚΟΓΚ**
100 χρόνια
από το θάνατό του

«...Το πορτραίτο του δόκτορα Γκασέ, έργο του Βαν-Γκόγκ, περιήλθε στο χέρια μας γκαλερί του Τόκυο, αντί του ποσού των 13 δισεκατομμυρίων δραχμών (ποσό ρεκόρ)...» (εφημερίδες 1990)

Εκατό χρόνια μετά το θάνατό του, για να είμαστε ακριβείς αυτοκτονία, ο Βαν-Γκόγκ άγεται και φέρεται αντί μυθικών ποσών από κυρίους, που αρέσκονται να κάνουν ρεκόρ ξεστομίζοντας αυτά τα μυθικά ποσά στα χρηματιστήρια τέχνης.

Ο Βαν-Γκόγκ υπήρξε ένας άνθρωπος με πολυτάραχη ζωή. Ξεκινώντας να ζωγραφίζει σ' ένα χωριό ανθρακωρύχων, όπου ήταν κληρικός, δημιούργησε έργα με ανθρωπιά, έργα που αποκρυπτογραφούν την ίδια τη ζωή του αλλά και τη ζωή απλών ανθρώπων δίπλα στους οποίους έζησε. Οι πιο σημαντικοί «σταθμοί» στη ζωή του ήταν: η φιλία του με το ζωγράφο Πωλ Γκωγκεν, η παραμονή του στο ψυχιατρείο αλλά και οι συναναστροφές του με τις γυναίκες. Σταθμοί καθοριστικοί για το δημιουργό. Αυτοκτονεί στις 29 Ιουλίου 1890 πάμπωχος και μακριά από τον κόσμο. Είναι ζωγράφος, που εν ζωή πουλήσε μόνο ένα έργο, την «Κόκκινη κληματαριά».

Τώρα πλέον τα έργα του κοστίζουν δισεκατομμύρια. Ούτε που το φανταζόταν. Γίνεται πλέον όνομα, μύθος, μόδα.

«Βανγκογκμανία - φαινόμενο του καιρού μας...», μας πληροφορεί περιοδικό ποικίλης ύλης της χώρας μας. Καλά διαβάζετε. Το μόνο που έμεινε είναι, να κυκλοφορήσουν και τη ζωή του σε «Άρλεκιν», μια και γιορτάζονται τα εκατό χρόνια από το θάνατό του. Και η τελευταία κυρία της «υψηλής» κοινωνίας ονειρεύεται να έχει ένα Βαν-Γκόγκ στο σπίτι της. Κι ας μην έχει ουδεμία σχέση με Τέχνη. Ας είναι μέχρι τώρα η μοναδική της επαφή με χρώμα... τα νύκια που βάφει. Πού να τό 'ξερε ο ζωγράφος των ανθρακωρύχων, των αγρών, του αέρα, ότι θα τον έκαναν ρεντίκολο τα χρηματιστήρια τέχνης και τα περιοδικά ποικίλης ύλης. Θά 'ρικνε ακόμα μια σφαίρα, για να είναι σίγουρος πως πέθανε και δε ζει σ' αυτό τον παραλογισμό.

«Ουαί Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί...» Εσείς είσαστε, που τον κάνετε να πεθάνει πάμπωκος στην εποχή του. Εσείς είσαστε, που τον είχατε ρίξει στην αφάνεια και σαν άνθρωπο και σαν καλλιτέχνη. Εσείς είσαστε, αυτή τη στιγμή, που επινοήσατε τη «Βανγκογκμανία», που δημιουργήσατε τα μυθικά ποσά, που τον εκμεταλλεύεστε. Να κερδίσετε αφού πλέον αυτός δεν υπάρχει.

Ότε το μουσείο της Ζυρίχης, ναι, ναι, ΜΟΥΣΕΙΟ, δεν κατάφερε να «χτυπήσει» τα 13 δις του Ιάπωνα Χιμπέτο Κομπαγιάσκι.

Εκείνος για άλλους ζωγράφιζε, για άλλους δημιούργησε. Εκείνο που φανταζόταν ήταν η ανθρωπιά που θά 'δειχναν απέναντι στα έργα του.

Και την ανθρωπιά μερικοί στις μέρες του και στις μέρες μας τη μετράνε σε δις.

Ο Βαν-Γκόγκ, ένας ιδιοφυής δημιουργός, έβλεπε πέρα από την εποχή του.

Δημιούργησε έργα απaráμιλλης αξίας. Έργα που δε μετριούνται σε χρήματα κάποιων κυρίων σε χρηματιστήρια τέχνης (ακούστε όρος ... λες και η τέχνη είναι ... τσιμέντα, πετρέλαια, πάντος είδους μετοχή προς πώληση και αγορά ...). Τα έργα του αντίθετα μετριούνται σ' αισθήματα, βιώματα και καταστάσεις, που μόνο αυτός μπόρεσε να τ' αποκρυπτογραφήσει με τέπο χαρακτηριστικό τρόπο.

Ορίστε, ο ίδιος ο Ιάπωνας κύριος αποκτά 2 μέρες αργότερα και το αριστουργηματικό έργο του Ρενουάρ «Μουλέν ντε λα Γκαλές» για περίπου 78 εκατομμύρια δολάρια, όσο δηλαδή και του Βαν-Γκόγκ.

Ο ίδιος ο Βαν-Γκόγκ έλεγε: «Πρέπει να αγαπάμε περισσότερο τους ζωγράφους παρά τους πίνακες». Κι από αισθήματα στα χρηματιστήρια τέχνης δεν τα πάνε και καλά.

